

La tria

Mig segle de poesia catalana

SALA-VALLDAURA I ALTAIÓ SIGNEN UNA ANTOLOGIA POÈTICA QUE VA DES DEL MAIG DEL 68 FINS A LA CRISI PASSANT PER L'11-S

L'antologia de poesia que signen Vicenç Altaió i Josep M. Sala-Valldaura presenta l'interès de ser un bon llibre, variat en les formes i en els temes, que pot ajudar a passar alguns vespres d'estiu de manera amena. Sota una aparença eclèctica –un poeta, una poesia– i abraçant un amplíssim arc temporal: del 68 al 2018, l'antologia és més aviat una mostra per a lectors inexperts que no pas un exercici de crítica i doncs, de selecció canònica. Els antòlegs han garbellat ben significativament tots els poetes en una mena d'obra general que abraça tota una comunitat lingüística, seriosament assetjada per unes altres comunitats lingüístiques nacionals, per cert. Em temo que aquest mateix criteri general discuteix les visions dels que

se centren en autors concrets i en celebren les virtuts exemplars.

A l'inici, el projecte sembla que se cenyia en les noves fornades de poetes joves, cosa que sempre sol interessar els editors i els mateixos poetes joves, però els antòlegs jugaren les cartes de la perspectiva històrica dibuixant tres grans línies temporals: la generació dels setanta, que ja presentava una sòlida base argumental, la generació de la caiguda del mur de Berlín, i la molt heterogènia generació del tercer mil·lenni.

Els talls de pernil cronològic, que havia escrit Gabriel Ferrater, són incerts, volubles, difícils de comprendre. La perspectiva és escassa. Només hi veig una coherència imprecisa, aproximada.

Des del punt de vista del lector, celebro la matisada varietat que m'hauria de portar cap a noves lectures i nous autors, però la mateixa brevetat de la poesia escollida no em permeten gaires alegries.

Per a l'historiador de la literatura, les antologies acaben sent fetes d'un esdevenir històric que sovint no comprenes; per al lector, les grans antologies poden ser portes d'entrada a altres grans autors. Aquesta antologia, que com haurà endevinat l'il·lustre lector, és un magnífic i preciós camp de mines tant pels poetes que no hi són recollits –Víctor Obiols ja en perfilava la primera enumeració, i no serà l'únic– com pels poemes triats de cada poeta: una tria és una valoració implícita, a vegades una bomba d'efecte retardat.

A mi no m'interessa pontificar ni tampoc empenyar. Basti dir en aquesta pàgina que aquesta és una curiosa antologia girada al futur, orientada cap a la joventut poètica.

Ara mateix que observo que la poesia és una raresa entre els joves estudiants dels nostres instituts públics i privats, llegir aquest volum m'ha retornat un gust nou per la poesia més enllà d'escoles i generacions. Un gust novell per la poesia més enllà dels inevitables intents de marcar ídols i autors que pontifiquen. Possiblement, el *tutti frutti* de *Mig segle de poesia catalana* indiqui uns grans dubtes metodològics i estètics que anuncien un segle XXI molt distint al segle XX. Em temo que les grans interpretacions històriques han passat, matisadament, avall. Noves formes d'interpretació, encara inconcretas, comencen a germinar. Aquest volum n'és un altre indicatiu.